

DE TABERNAKEL in perspectief (9) – Het Wierookaltaar HJM Sales, 10-02-2017

Geliefde broeders en zusters, aan de orde komt het gouden Reukofferaltaar in het Heiligdom van de Tabernakel, ook Wierookaltaar genoemd.

De objecten in het Heiligdom verwijzen naar aspecten, die niet los te denken zijn van groei in heiligmaking. Zo duidt de Tafel der Toonbroden op gemeenschap met Gods Woord, dus met Jezus het levende Brood dat uit de hemel neerdaalde. De Kandelaar duidt op lichtverspreiding, ons getuigenisleven en onze vruchtdracht. Het Wierookaltaar symboliseert het gebedsleven. Op dit altaar werden immers continue specerijen verbrand, opdat hun aangename geur de troon van God in de hemel zou bereiken.

God's opdracht voor de bouw van dit altaar lezen we in Ex. 30:1-10. Over de bouw (door Bezaleël) lezen we in Ex. 37:25-29. God wilde dat het altaar van sittimhout gemaakt zou worden, maar vervolgens geheel zou worden overtrokken met goud. En het moest vlak voor de Voorhang worden geplaatst, het gordijn dat toegang gaf tot het Allerheiligdom, waarin de Ark der Getuigenis (Arke des Verbonds) met daarop het Verzoendeksel zich bevond. God troonde hier. Het moest maten hebben van 1 el x 1 el x 2 el (l x b x h) en aan de hoeken vier hoornen, eveneens met goud overtrokken. Ook was er een gouden krans rondom het altaar en waren aan de zijden vier gouden ringen bevestigd. De ringen waren bestemd voor twee sittimhouten met goud overtrokken handbomen teneinde het altaar te kunnen dragen.

God wilde dat de hogepriester elke morgen en avond op dit altaar geurige specerijen zou aansteken. Het moest voortdurend brandend reukwerk zijn. Met andere woorden, onafgebroken moest een voor God aangename geur worden verspreid. Ex. 30:34-38 noemt de specifieke specerijen die moesten worden verbrand. Dit reukwerk was uitsluitend en alleen voor God bestemd. Het was een heiligheid voor de Heer. Men mocht het absoluut niet voor zichzelf maken. Ieder die dit reukwerk voor zichzelf zou maken, zou uitgeroeid worden.

Eenmaal per jaar moest de hogepriester over de hoornen van het Wierookaltaar verzoening doen voor het volk Israël met bloed van het zondoffer. Dit was een heiligheid der heiligheden voor de Heer. Allerbelangrijkst! De volgende keer komt dit (óók de specerijen) aan de orde!

De geestelijke betekenis van het Wierookaltaar

Brandend reukwerk wijst op aanbidding. Ps. 141:2 – *“Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht, de opheffing mijner handen als het avondoffer.”* Openb. 5:8b – *“En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen.”* Lees Mal. 1:11; Luk. 1:10; Openb. 8:3-4. Het Wierookaltaar vanwaar de fijne geur van brandend reukwerk omhoog steeg, duidt geestelijk op tot God opstijgende aanbidding. Het duidt op het gebedsaltaar van Zijn, door Jezus' Offer, gerechtvaardigde kinderen, een plaats waar zij Hem ontmoeten en tonen hoe dankbaar zij zijn. Fantastisch dat wij in het gebed ons tot Hem mogen richten met alle noden, maar ook mogen luisteren naar Zijn stem. Maar concreet is het door het voortdurende gebed van Jezus, de hemelse Hogepriester, dat onze gebeden voor God aangenaam zijn (Hebr. 7:24-25; 1 Tim. 2:5; 1 Joh. 2:1).

Op het Wierookaltaar mochten géén offerdieren worden geslacht. Dierenofferanden aan God werden op het Brandofferaltaar geslacht en dáár verbrand. De Hebreeuwse grondtekst van het woord Reukofferaltaar luidt *“mizbeach miektar ke-toret”* (מִזְבֵּחַ מִקְטָר קֶטֶרֶת) en betekent letterlijk *“een offeraltaar als plaats van de rook van reukwerk”*. De bedoeling van deze term was benadrukken, dat het Reukofferaltaar (Wierookaltaar) een plaats van offeranden was, niet van geslachte dieren maar van geofferd reukwerk. Ex. 30:7-9 bepaalde dat géén brand-, spijs- of drankoffers op dit altaar mochten worden verbrand en geofferd, nóch vreemd reukwerk, maar uitsluitend de door God genoemde specerijen. Hiermee wordt duidelijk dat onze

gebeden en aanbiddingen als offers aan God zijn te beschouwen. Hij verlangt dat vanuit ons leven voortdurend gebed en aanbidding tot Hem opstijgen. Hij vindt het fijn dat wij regelmatig aan Zijn voeten vertoeven met lofprijs, maar ook met onze noden. Het spreekt voor zich dat elke gemeente regelmatig bidstonden houdt. Gezamenlijke aanbidding en gebed voor de noden in de gemeente en maatschappij zijn belangrijk voor God. Het Reukofferaltaar staat daarmee ook symbool voor gemeentelijke bidstonden.

De plaats van het Wierookaltaar

Het Wierookaltaar moest in God's opdracht vlak voor de Voorhang worden geplaatst, dat het Heiligdom afscheidde van het Allerheiligdom. Hier stond de Arke des Verbonds, beeld van Gods troon. Het Wierookaltaar stond het dichtst nabij! Doch slechts éénmaal per jaar mocht de hogepriester het Allerheiligdom binnengaan met een wierookvat gevuld met brandende specerijen. Dit was in de tijd van het Oude Verbond.

Het was door Jezus' Offer dat de Voorhang scheurde en de toegang naar het Allerheiligdom geopend werd. Gods kinderen mogen nu elke dag, elke minuut, voor Zijn Aangezicht in het Allerheiligdom verschijnen (Fil. 3:20). God is op grond van onze wedergeboorte nu onze hemelse Vader en luistert graag naar ons gebed.

Heiligdom en Allerheiligdom zijn onder het Nieuwe Verbond één ruimte geworden. Zo lang de weg van het Heiligdom nog niet was geopenbaard (Jezus is de Weg), hield de eerste tabernakel (het Heiligdom – Hebr. 9:2) nog stand. Hebr. 9:8 – *“Waarmede de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heilighdoms nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had;”*. Maar door Zijn Offer werd Jezus als de Weg van het Heiligdom geopenbaard, d.w.z. wij mogen nu wandelen in de tweede tabernakel (het Allerheiligdom – Hebr. 9:3). Het is frappant dat Paulus (als vermoedelijke schrijver) in Hebr. 9:2-4a het Wierookaltaar niet meer noemt als object in het Heiligdom, maar alleen nog spreekt over het (massief) gouden Wierookvat, waarmee de hogepriester onder het Oude Verbond het Allerheiligdom binnen ging.

Wierookaltaar en Voorhang stonden onder het Oude Verbond nauw tot elkaar. Omdat de Voorhang (toegang tot God) afgesloten was, had het Wierookaltaar een voorgeschreven plaats. Onder het Nieuwe Verbond is de Voorhang echter open en heeft in die zin zijn functie verloren. Hierdoor is het Wierookaltaar als het ware mobiel geworden, door Paulus uitgedrukt in het gouden Wierookvat, waarmee middels Jezus, onze Hogepriester en Middelaar (Hebr. 2:18; 7:25; 8:6; 9:15; 12:24; 1 Joh. 2:1; 1 Tim. 2:5), onze gebeden volmaakt tot onze hemelse Vader in het Allerheiligdom komen.

Indien wij de objecten in de Tabernakel als elkaar opvolgende schakels zien, dan zien we dat we door gebed en aanbidding dicht bij God vertoeven. Het onderstreept het belang van een regelmatig gebeds- en aanbiddingsleven.

Gebed en aanbidding zijn belangrijk. Gebedsworstelingen zijn noodzaak. De evangeliën vertellen dat Jezus, toen Hij als Mens op aarde wandelde, Zich terugtrok (in de bergen) om tot Zijn Vader te bidden. Het waren gebedsoefeningen die Hij nodig had en waardoor Hij door de Geest werd gesterkt. Jezus realiseerde Zich de noodzaak van het gebed. Door de gebeden en de innige relatie met Zijn Vader leerde Hij Zijn eigen wil prijs te geven om te gehoorzamen aan Vader's wil. Hierdoor kon Hij de verzoeken in Zijn menselijke vlees overwinnen (Matth. 4:1-11; Hebr. 2:18). Jezus wist dat er nog een finale, persoonlijke gebedsstrijd zou komen, waarin Hij koste wat het kost zou moeten overwinnen. Door Zijn gebedsoverwinningen kon Hij ook die hevige gebedsstrijd in Gethsemané als Overwinnaar afsluiten (Matt. 26:36-46; Luk. 22:39-46). Jezus gaf Zichzelf volkomen prijs en vernietigde en vernederde Zichzelf (Fil. 2:6-8, Hebr. 5:7-8). Opdat Hij de duivel zou overwinnen en wij voor altijd gered zouden worden (Hebr. 2:14; 5:9). En Jezus hééft overwonnen! Hallelujah!

Hetzelfde geldt ons. Hoeveel meer is gebed voor ons noodzaak! Onze oude natuur is weliswaar bij de wedergeboorte met Christus gekruisigd, maar zal toch met regelmaat zichtbaar

worden als wij toegeven aan satans verzoeken en afwijken van de Heer, of zelfs die oude karaktereigenschappen de vrije loop laten. Onze oude natuur, 'het vlees' wordt niet wedergeboren! Rom. 6:6 – *“Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.”* Regelmatig gebed en aanbidding helpen ons om in de overwinning te staan, welke Jezus voor ons heeft behaald. Ze helpen ons om onze oude natuur gekruisigd te houden. Daarom is het zo fantastisch dat door Jezus' Kruisdood, door Zijn éne Offer, de weg tot de Vader in het Allerheiligdom (Jezus is de Weg) voor altijd open is, levend en vérs (Hebr. 10:19-22). In alle vrijmoedigheid mogen wij in onze gebeden tot Gods troon naderen en hulp vragen. Dat was niet zo onder het Oude Verbond. Maar nu wel onder het Nieuwe Verbond. De ooit verbroken gemeenschap met God is hersteld. Jezus versloeg immers de duivel. Omdat de Vader ons nu als volkomen rechtvaardig ziet in Christus, mogen we met elke nood en het verlangen dat onze nieuwe natuur steeds meer wordt gezien, vrijmoedig tot Hem komen, waarna Hij het zal doen. Door Jezus' Naam zal Hij ons horen (Joh. 15:16b), zoals Hij altijd Jezus hoorde (Joh. 11:42a). Én Jezus bidt voor ons als Hogepriester én de Vader hoort Hem! Met Jezus zijn wij meer dan overwinnaar en kunnen satan weerstaan, die ons vlees wil bespelen. En óók de Heilige Geest helpt ons! Rom. 8:26-27 – *“En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. En Die de harten doorzoekt, weet, welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt.”*

Het materiaal van het Wierookaltaar

Het Wierookaltaar was gemaakt van sittimhout dat vervolgens geheel met goud overtrokken was. Hout verwijst naar ons oude en onreine karakter, ook 'vlees' of 'oude mens' genoemd, dat met Christus is gekruisigd (Rom. 6:6), maar toch regelmatig de kop opsteekt als wij niet alert zijn. Dat vlees omvat tal van onhebbelijkheden als zelfzucht, egoïsme, eigen dunk, zelfgerechtigheid, hoogmoed, onreinheid, bitterheid, etc. Het was in Sittim (שִׁטִּים, “*sjietiem*”, “*sittimhout*”), dat het volk van Israël begon te hoereren (Num. 25:1). Gods Woord is uiterst nauwkeurig en bijzonder, want “*sjietiem*” (שִׁטִּים) betekent letterlijk “*houtsplinters*”. Dit woord is afgeleid van de “*sjetah*” (שֵׁטָה), d.w.z. de “*acaciaboom*” met z'n harde hout en scherpe doornen. “*Sjetah*” (שֵׁטָה) komt van een werkwoordstam, welke “*doorboren, doorsteken*” betekent. In de eigenschappen van sittimhout zien we precies wat het vlees met ons doet als wij niet oppassen. Indien ons boze, harde, onreine vlees niet met Christus gekruisigd blijft, zal het ons met zijn doornen doorsteken totdat wij sterven. Rom. 8:6 – *“Want het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede;”* In het beeld van met zuiver goud overtrokken sittimhout maakt God duidelijk, dat Hij wil dat het goud van Zijn Geest in ons zichtbaar wordt.

Daarom doen we er goed aan om ons gebedsleven in stand te houden, d.w.z. te onderhouden. Daar ontdekken we onze zwakke karaktereigenschappen, geven innerlijke tegenstand op en buigen voor Gods wil. Met als resultaat dat Gods Geest ons steeds mag en kan leiden. De Heilige Geest wordt in het Grieks “*Parakletos*” genoemd, dat wil zeggen “*de Helper, Die aan onze zijde staat om ons te helpen*”. Hij is de Geest der Genade en der gebeden (Zach. 12:10). Hij leert ons hoe wij moeten bidden en neemt zelfs ons gebed over teneinde Zelf voor ons te bidden (Rom. 8:26-27). Door Hem zal het geschieden (Zach. 4:6).

De afmetingen van het Wierookaltaar

Het gouden Wierookaltaar had maten van 1 el x 1 el x 2 el (lengte x breedte x hoogte). Het getal één verwijst naar God de Vader. God is één. Er is maar één God (Deut. 4:35,39; 6:4; Jes. 45:5; Mal. 2:10; Mark. 12:29; Joh. 17:3; 1 Cor. 8:4-6; Efez. 4:3-6). Onze God is een unieke God en in die zin enig. Hij is de Bron, het Begin, de Schepper van alle dingen (Joh. 1:1; Openb. 1:8). Alles komt uit Hem voort. Hij is ook het Einde, de Eerste en de Laatste, de Alfa en Omega (Openb. 1:8,17). De alfa is de eerste letter van het Griekse alfabet in tegen-

stelling tot de Omega, de laatste letter van het Griekse alfabet. De zinssnede over de Alfa in Openb. 1:8 zal door Johannes van Patmos zijn geschreven, omdat de Alef (א) als eerste letter van het Hebreeuwse alfabet in de Joodse godsdienst symbool staat voor God. De Alef had ook een numerieke waarde, namelijk één!

Indien het getal één naar God de Vader verwijst, ligt voor de hand dat het getal twee naar Jezus verwijst, Gods Zoon, Die uit God de Vader is voortgekomen. Jezus is de Zoon, in Hebreeuws "ben" (בן), in het kort aangeduid met de tweede Hebreeuwse letter ב. De Vader openbaarde Zich aan de verloren mensheid middels Zijn eniggeboren Zoon (Joh. 1:14; 3:16; 14:9; Hebr. 1:3; 1 Joh. 5:20). In Zijn Zoon toonde Hij Zijn Liefde. Daarom ook getuigde Jezus in Joh. 10:30 – "Ik en de Vader zijn een." Matt. 11:27 – "Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader; en niemand kent den Zoon dan de Vader, noch iemand kent den Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren."

We zien derhalve in de verordeneerde maten Gods doel, namelijk aanbidding van God de Vader en van God de Zoon. Door de Zoon kon de Vader Zich aan ons openbaren. Beiden moeten worden aanbeden. Vandaar de taak van de Heilige Geest om ons tot aanbidding van Jezus te brengen (Joh. 16:13-15). En straks als alles op aarde ten einde is gekomen, zal élk schepsel Hem aanbidden. Fil 2:9-11 – "Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; Opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders." Ieder schepsel!

Dáárom was het gouden Wierookaltaar vierkant (Ex. 30:2). Een vierkant heeft vier gelijke zijden. Het getal vier verwijst geestelijk naar Gods bemoeienis met de wereld. Denk aan de vier windrichtingen noord, oost, zuid en west. Indien we de Hebreeuwse tekst onderzoeken, zien we bevestiging. Het woord voor "vierkant" is "ravoe-a" (רבוע) en is verwant aan het woord voor "vier", nl. "arba'ah" (ארבעה). De stam is "raava" (רבע), dat o.a. "wijd verspreid uiteenliggen" betekent. We zien dus Gods uitnodiging aan ieder mens en volk waar ook ter wereld wonend om vrijwillig tot aanbidding te komen. Joh. 3:16 – "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Lees ook Mal. 1:11! God wil dat ieder mens en volk Hem zal aanbidden, desnoods kwaadschiks (Fil. 2:9-11; Zach. 14:16-19).

Dus niet alleen is de verlossing o.g.v. de verzoening die Jezus op het kruis tot stand heeft gebracht, voor álle mensen bestemd (Joh. 1:12; 3:16). Het is óók Gods wil dat álle mensen Hem zullen aanbidden. Zijn Liefde gaat uit tot ieder en Hij wenst dat ieder wordt gered.

De vier hoornen aan het Wierookaltaar

Net als bij het Brandofferaltaar waren op de hoeken van het Wierookaltaar vier hoornen bevestigd (Ex. 30: 2-3 jo. Ex. 27:2). Bij het Wierookaltaar echter waren deze van goud (het metaal dat naar de Heilige Geest verwijst) gemaakt en niet van koper. Het feit dat deze hoornen zowel bij het Brandofferaltaar als bij het Wierookaltaar aan de hoekpunten waren bevestigd, wijst op Gods reddende Liefde voor ieder mens. Aan elk individu en volk in de hele wereld (in het noorden, oosten, zuiden en westen) wordt verlossing aangeboden. Het kruis (Brandofferaltaar) is van eminent belang voor verlossing, het gebed (Wierookaltaar) geeft de belangrijke ondersteuning om mensen tot geloof te bewegen.

De hoornen aan Brandofferaltaar en Wierookaltaar betekenen tevens dat Gods verlossing krachtig is. Hoornen in de bijbel spreken van kracht (Ps. 18:2-3, Hab. 3:4, Luk. 1:68-71, Openb. 5:6). De verlossing door Jezus' Bloed is zo krachtig dat er sprake is van een eeuwige verlossing. Jezus maakte de gelovige voor altijd vrij en leeft nu om notabene voortdurend voor hem of haar te bidden (Hebr. 7:25; 9:12; 10:19; 2 Cor. 5:19-21). Hoornen zijn óók beeld van het licht van Gods heerlijkheid. Daarin zit de kracht! Jezus, de Redder, is onze Hoorn (kracht) der zaligheid en Beeld van Gods heerlijkheid.

Luk. 1:69; 2:27-30 – *“En heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; En hij kwam door den Geest in den tempel. En als de ouders het Kindeken Jezus inbrachten, om naar de gewoonte der wet met Hem te doen; Zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God, en zeide: Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord; Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,”* Lees ook Matt. 1:21. Hebr. 1:3 – *“Dewelke, alzo Hij (NB. d.i. Jezus) is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen teweeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen;”* 2 Cor. 4:6 – *“Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.”*

Johannes van Patmos ervoer zodanig geweldige kracht, dat hij als dood neerviel toen hij Jezus in Zijn heerlijkheid zag (Openb. 1:17). Mozes van de berg afkomend met de twee stenen tafelen is een ander voorbeeld. Zijn aangezicht straalde zó sterk door de lange tijd in Gods aanwezigheid, dat de Israëlieten het licht niet konden verdragen. Ex. 34:35 – *“Zo zagen dan de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes, dat het vel van het aangezicht van Mozes glinsterde; derhalve deed Mozes het deksel weder op zijn aangezicht, totdat hij inging om met Hem te spreken.”* Het woord dat voor “glinsteren” is gebruikt, is het werkwoord “karan” (קָרַן). Dit leert dat “hoornen” onjuist is vertaald in Hab. 3:4 – *“En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen”*. Het moet “lichtstralen” zijn. God omhuld met licht had lichtstralen aan Zijn hand. Het woord dat vertaald is met “hoornen” is “keren” (קָרַן), dat “lichtstraal” betekent en soms inderdaad “hoorn” (Ex. 27:2; 30:2-3).

Het gebed is een veilige, krachtige schuilplaats. Dicht bij Jezus zijn wij veilig (Ps. 91). Daar kussen wij Zijn voeten met een hart overvloeënd van dankbaarheid voor wat Hij voor ons heeft gedaan. We prijzen Zijn grote Naam, aanschouwen Hem en ervaren de diepe gemeenschap met onze liefdevolle, hemelse Vader. Met vrijmoedigheid verschijnen wij voor Zijn genadetroon. Daarom nodigt het Woord ook uit om tot Zijn genadetroon te komen. Daar troont ook Jezus, onze Hogepriester, Die medelijden heeft en wil helpen. Hebr. 4:14-16 – *“Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, Die door de hemelen doorgedaan is, namelijk Jezus, den Zoon van God, zo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd.”* Lees Hebr. 10:19-20; 12:22-24. Door overvloed van genade kunnen we onze boze karakters, onreine begeerten en onhebbelikheden neerleggen. Zij worden tot specerijen die voor God worden verbrand tot een lieflijke geur van aanbidding. En dat door Jezus alleen! Door genade veranderen we langzaam maar zeker. Onze nieuwe natuur wordt zichtbaar door Gods heerlijkheid. 2 Cor. 3:18 – *“En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.”* Door de kracht van Gods Geest kunnen wij in onze gebeden strijden én een geweldige opstanding en overwinning ervaren. De door Jezus geopende toegang tot het Allerheiligdom is nu niet meer slechts theorie, maar is in ons leven werkelijkheid geworden.

De handbomen aan het Wierookaltaar

De twee sittimhouten met goud overtrokken handbomen gestoken door gouden ringen aan weerszijden van het Wierookaltaar, waren bestemd om het altaar te transporteren als men op reis was door de woestijn (Ex. 30:4-5). Priesters droegen het altaar op hun schouders. Ons gebedsaltaar dragen wij van de ene plaats naar de andere plaats, terwijl wij op weg zijn

naar het hemelse Beloofde Land. Wáár wij ons ook bevinden, wij mogen ons gebedsleven niet verzaken of laten verslappen. Onder de leiding en zalving van Gods Geest. Het feit dat de priesters het Wierookaltaar moesten dragen, brengt ons tot besef dat in de gemeente deze verantwoordelijkheid op élke wedergeborene (we zijn allen priesters) rust. We behoren allen het gebedsaltaar te dragen.

Zodra sommigen hun gebedsleven verzaken, heeft dat onmiddellijk een negatief effect op de gemeente. Dan zal de gemeente geïnfiltreerd worden met allerlei wereldse, menselijke oplossingen en onheilige, onreine zaken. Dan zal niet meer de Geest, doch de mens de gemeente leiden middels allerlei zogenaamd "nuttige organisatorische maatregelen". Het dient een les te zijn, dat de scheuringen en de verdeeldheid in de gemeente van Corinthe waren veroorzaakt door binnengeslopen menselijke wijsheid (1 Cor. 1:25; 2:2,4,6).

Het woord "*handboom, draagboom*" komt van het Hebreeuwse "*bad*" (בַּד). Dit woord wordt in de bijbel gebruikt als uitdrukking voor "*het dragen van een geestelijke last*" (Num. 11:14), het aanduiden van "*een bijzondere houding op het (arbeids-)veld*" (2 Sam 10:8), of iets anders "*dat speciaal of bijzonder is*" (Ex. 30:34). Soms spreekt het van "*vruchtbaarheid*", want in Ezech. 17:6 wordt "*bad*" (בַּד) voor "*wijnranken*" gebruikt. Het onderhouden van een volhardend gebedsleven is een geestelijke last, die Gods kinderen met vreugde en met ernst dragen. Voortdurend, bewogen bidden voor verloren zielen en noden in de gemeente! Deze vrijwillige, positieve houding verlangt God van ons. Dan worden wij vruchtbare wijnranken. Het voorspraakgebed zal de belangrijkste taak van de Bruid zijn vlak voor de Wederkomst van haar Bruidegom. Dan zal de Gemeente voortdurend in gebedsgemeenschap met Jezus vertoeven en Hem onder tranen en diepe bewogenheid smeken om nog zoveel mogelijk zielen te behouden. Enerzijds met verlangen naar Zijn spoedige Komst, anderzijds in besef dat dan vele ongelovigen verloren zullen gaan. Dit besef zal haar hart diep ontroeren.

De gouden krans om het Wierookaltaar

Tot besluit de gouden krans (kroon) om het Wierookaltaar. Daar is best het e.e.a. over te zeggen (zie vorige studies). Maar ik wil nu niet de betekenissen ontleden, maar mij focussen op Hem die werkelijk een gouden kroon heeft verdiend. Jezus, de Zoon des mensen, was in Dan. 7:13-14 nog in de hemel, dicht bij God de Vader in Zijn troon. Maar Hij daalde neer op aarde om de mensen te redden. Hij werd Mens, een Dienstknecht (Matth. 8:20; Luk. 13:34). Hij wilde de mensen redden, maar zij verwierpen Hem en verwezen Hem naar het kruis. Daar moest Hij Zijn Hoofd neerleggen. "*Als u de Zoon van God bent, redt uzelf en kom af van het kruis.*" (Matth. 27:42). Maar Jezus wilde Zichzelf niet redden, want Hij wilde ons redden. En dat deed Hij! Hij stierf voor ons en stond op uit de dood. En nu zien we de Zoon des mensen terug in Openb. 14:14, gekroond met een gouden kroon, die Hij dubbel en dwars heeft verdiend. Hij deed verzoening voor ons met Zijn eigen Bloed en Hij doet ál de gebeden in de hemel voor ons. Hij leeft daar voor ons! Op aarde vond de mens Hem niet meer waardig dan een scherpe doornenkroon, welke met een rietstok diep in Zijn bloedende hoofd geslagen werd. Daarom houden wij veel van Hem. Waarom? Omdat Hij rood is van het Bloed dat Hij voor ons gaf. Hoogl. 5:9-10 – "*Wat is uw Liefste meer dan een ander liefste, o gij schoonste onder de vrouwen! wat is uw Liefste meer dan een ander liefste, dat gij ons zo bezworen hebt! Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tien duizend.*"
Laten wij onze kronen van aanbidding aan Jezus geven. Hij is de Enige die hem werkelijk verdient. Openb. 4:10-11 – "*Zo vielen de vier en twintig ouderlingen voor Hem, Die op den troon zat, en aanbaden Hem, Die leeft in alle eeuwigheid, en wierpen hun kronen voor den troon, zeggende: Gij Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen.*"

Geliefde broeders en zusters, moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)